

*500 Aniv. del naixement
(Saragossa 1517)
d'Antoni Agustí Albanell
Arquebisbe de Tarragona
(1577-1586)*

Església de Tarragona

**Butlletí Oficial
de l'Arquebisbat**

**Núm. 8-9
Agost-setembre de 2017**

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

8-9

Tarragona, agost-setembre de 2017
3a època. Núm. 521

Secció oficial

Arquebisbe

Homilia a la Catedral, en la Missa solemne (*Diumenge XXè durant l'any*)
en sufragi per les víctimes dels atemptats de Barcelona, Cambrils i
Alcanar, així com per tots els ferits i les famílies implicades 231

Als Quatre Vents

666. Jo condueixo, tu em guies	232
667. Santuaris marians.....	233
668. Els quatre valors	234
669. L'església de Riudoms	235
670. Tornar a la natura	236
671. La Transfiguració i les tres cabanes.....	237
672. L'Assumpció, festa major	238
673. La família, el llibre dels fills	239
674. Matrimoni, grandesa i crisi.....	240
Activitats de l'Arquebisbe durant els mesos de juliol i agost.....	241

Secretaria General i Cancelleria

Nomenaments del mes de juliol de 2017	245
Decret pel qual es dispensa, els qui tenen obligacions laborals que els ho impedeixin, dels deures de la festa de precepte el dia de Sant Jaume on sigui dia feiner	246
Decret sobre una petició d'incardinació	247

Secció documental

Francesc, Papa

Missatge per a la Jornada Mundial de les Missions (22/10/2017).....	248
Missatge per a la I Jornada Mundial dels Pobres (19/11/2017).....	251
<i>Audiències generals “L’Esperança cristiana”</i>	
29. El baptisme, porta de l’esperança.....	256
30. El perdó diví, motor de l’esperança.....	258
31. La novetat de l’esperança cristiana : «Jo faig que tot sigui nou» (Ap 21,5)	259
32. El record de la vocació revifa l’esperança.....	261

Conferència Episcopal Tarraconense

Comunicat de la Secretaria de la CET, davant del terrible atemptat ocorregut a Barcelona el 17 d’agost de 2017	263
--	-----

Defuncions

Mn. Josep Ramon Badia i Margarit	264
--	-----

(36p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12 o també 977 65 70 10. 43003 Tarragona
Portada: Armoria de l’Arquebisbe Antoni Agustí Albanell, en el 500 aniv. (Cúpula del Santíssim).
Fotografia particular

Dip. Legal: T. 2 – 1958
Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona
Director, composició i muntatge: Jaume Roig Roig, pvre. – correu electrònic: boat@arqtgn.cat
Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

Arquebisbe Metropolità

HOMILIA

de 20 d'agost de 2017 a la Catedral, en la Missa solemne (Diumenge XXè durant l'any) en sufragi per les víctimes dels atemptats de Barcelona, Cambrils i Alcanar, així com per tots els ferits i les famílies implicades

Estimats tots en el Senyor,

L'Evangelí segons sant Mateu que acabem de proclamar ens ha narrat l'estança de Jesús a la regió de Tir i de Sidó, antigues ciutats fenícies, sobre les quals els profetes de l'Antic Testament havien pronunciat diversos oracles de condemna per l'egoisme i la injustícia dels seus habitants. Allí, una dona del país, una cananea, que tenia una filla malalta, va anar a trobar Jesús i li va demanar la guarició de la petita amb tanta insistència que Jesús va lloar extraordinàriament la fe de la dona i va guarir la noia. La fe d'aquesta dona va convèncer Jesús de fer el miracle. Ni Jesús no es pot resistir davant d'una fe com aquesta.

Aquest diumenge se'ns convida novament a confiar en Jesús, a confiar en la seva paraula perquè «Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi» (Sl 66). Estem encara consternats per les nombroses víctimes mortals, així com per les desenes de ferits que han causat els terribles atemptats terroristes aquest dijous a la ciutat de Barcelona i a l'estimada vila de Cambrils, de la nostra arxidiòcesi, i també a Alcanar. Anem coneixent de mica en mica els noms de les persones a les quals els assassins han arrabassat la vida. Són homes i dones del nostre país i molts d'arreu del món, perquè el mal no s'atura davant les fronteres. Un dolor immens ha recorregut els pobles de la nostra arxidiòcesi i d'arreu per «la barbàrie d'aquest atemptat i el menyspreu que significa per a la vida humana i la seva dignitat» (Nota CET, 17 d'agost de 2017), un atemptat que s'afegeix a tants altres que taquen de sang el nostre món, a tot Europa i també amb gran fúria i devastació des de l'Orient Mitjà fins al centre de l'Àfrica.

La reacció de molta gent ahir davant aquesta «acció tan inhumana», en paraules del sant pare Francesc, s'expressava dividint amb el crit: «No tenim por.» És un crit que als cristians ens recorda clarament l'ensenyament de Jesús als seus deixebles davant les persecucions: «No tingueu por dels qui maten el cos però no tenen poder de matar l'ànima» (cf. Mt 10,26). Certament, no podem quedar paralyzats ni per la por ni per l'aflicció. L'Evangelí de Jesús ens convida a combatre el mal amb la força del bé, que mai no ens hem de cansar de practicar, i a defensar els valors de la civilització cristiana que Jesús fonamenta en el seu «Regne de veritat i de vida, de santedat i de gràcia, de justícia, d'amor i de pau».

No tingueu por! No oblidem aquestes paraules: sempre, quan nosaltres tenim alguna tribulació, alguna persecució, alguna situació que ens fa sofrir, escoltem la veu de Jesús al cor: «No tingueu por! No tinguis por. Jo sóc amb tu!»

Cal també demanar que els terroristes es converteixin malgrat el mal immens que han fet. Sant Pau ens deia a la segona lectura que nosaltres «hem rebut la misericòrdia de Déu». Tant de bo que aquells qui no coneixen el Déu de l'Amor i la Misericòrdia arribin un dia a descobrir la veritable misericòrdia, perquè Déu vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat.

Encomanem al Senyor els qui han mort, que els ferits recuperin la salut i que els seus familiars trobin esperança i consol en la solidaritat i l'amistat que tots els puguem fer arribar. Donem gràcies a Déu pel treball abnegat dels membres dels cossos de seguretat, així com també de les autoritats, del personal sanitari dels hospitals que atenen els ferits i de tants voluntaris que s'han abocat en l'ajut als afectats.

Us puc dir que he rebut el condol dels bisbes de Catalunya, del President de la Conferència Episcopal Espanyola, Mons. Ricardo Blázquez, i de tantes persones que aquí no puc anomenar. Aquest crit de solidaritat ens dona força per a continuar lluitant i procurant fer el bé el millor possible.

Demanem al Pare del cel que «aparti aviat de nosaltres els dols i la crueltat de la violència perquè tots puguem ser anomenats veritablement fills seus» (missa ritual per la pau). Fem nostres també les paraules del papa Francesc en el telegrama que va enviar al Cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, demanant al bon Déu que ens «ajudi a continuar treballant amb determinació per la pau i la concòrdia en el món».

Escrits setmanals “Als quatre vents”

666. JO CONDUEIXO, TU EM GUIES

2 de juliol de 2017

És ben sabut que sant Cristòfol és el patró dels conductors. Heus aquí la pietosa llegenda que va donar lloc a aquest especial culte i veneració: quan era un problema travessar els rius, perquè hi havia molt pocs ponts, un dels oficis era el de «portador», i pel pagament d'una quantitat, alguns homes musculosos feien el servei de transportar la gent d'una riba a una altra. Aquest era precisament l'ofici del Sant, que un dia va portar a coll un nen sense saber que era Jesús fins després de travessar el riu.

A vigílies de sant Cristòfol l'Església fa pública cada any una crida a la responsabilitat en el trànsit. No podem resignar-nos a la idea que resulta inevitable que hi hagi un elevat nombre de víctimes a la carretera. El balanç és tràgic. L'any 2016 el nombre de morts a Espanya va ser de 1.160. A Catalunya va ser de 153. Hi ha, a més, milers de ferits.

Les autoritats civils, mitjançant la seva activitat legislativa, han aconseguit que baixin les xifres respecte a èpoques anteriors. El carnet per punts ha estat una mesura encertada en aquest aspecte, però continuen sent molts els accidents i la majoria es deuen a velocitat excessiva, maniobres antireglamentàries i distraccions al volant, darrerament per utilitzar el mòbil.

La responsabilitat en el trànsit no és simplement un tema legal que es pugui abordar amb mesures punitives, encara que siguin del tot necessàries. Cal que els conductors facin una reflexió de tipus moral, i això és el que pretén l'Església. Per exemple, eliminant la competitivitat que a vegades s'estableix a la carretera, més o menys conscientment, i, per descomptat, dominant els nervis, eliminant la conducció agressiva quan el vehicle que va davant va a poc a poc o coses semblants.

Hi ha persones que perden els nervis quan es posen al volant i fan gestos exagerats i ofensius. És una actitud poc cristiana. El carnet de conduir del cristià ha d'incloure el domini d'un mateix, la cortesia i la caritat. La bona educació i les bones maneres no poden baixar del vehicle que conduïm, sinó que han d'acompanyar-nos fins a la meta.

Santa Teresa, que viatjava en carro, va escriure: «Aquell que no deixa de caminar cap endavant, encara que tard, arriba.» És un canvi de mentalitat, el que es necessita. És més important arribar que anar ràpid. Recomano alguna brevíssima oració en emprendre un viatge. Pot servir-nos la frase d'alguns clauers: «Jo conduexo, tu em guies.»

667. SANTUARIS MARIANS

9 de juliol de 2017

En ocasió d'un pelegrinatge més dels innombrables que he fet a Lourdes, m'ha semblat adient reflexionar sobre aquests llocs en què la devoció popular s'ha format al voltant d'una manifestació de la Mare de Déu.

A Lourdes tot va començar l'any 1858, quan la Mare de Déu es va aparèixer a una senzilla adolescent de 14 anys, Bernadette Soubirous, en una cova natural a la vora del riu Gave, al cor dels Pirineus. El paisatge verd i amable, la senzillesa i humilitat de la receptora dels missatges, tot ens parla d'una fe proclamada amb innocència i sense jactància, com la de la mateixa Mare de Déu en el Magnificat.

L'escena s'ha repetit en altres enclavaments arreu del món. A Europa, juntament amb Lourdes, són famosos el Pilar de Saragossa, Fàtima, Loreto, Czestochowa, Montserrat i tants d'altres. Sense anar més lluny, el Santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia de Reus.

Durant uns anys del postconcili, per una mala interpretació de l'esperit dels textos, es va menystenir el valor de les devocions populars, com si fossin residu d'una fe ignorant del poble menys instruït. No es va tenir en compte el que els teòlegs anomenen el sensus

fidei, és a dir «el que ha estat cregut a tot arreu, des de sempre i per tots», segons una de les seves definicions.

L'Església té el deure d'acceptar o rebutjar de ple les creences poc fermes de pretesos fenòmens espirituals, però també té la missió d'estar al costat del poble en aquelles devocions que s'avenen amb la fe i ajuden a estimar Déu venerant les petjades de Jesucrist, la Mare de Déu o els sants.

L'11 de febrer d'aquest any 2017 el papa Francesc va adoptar una resolució significativa. Mitjançant la carta apostòlica *Sanctuarium Ecclesiae* va transferir les competències sobre els santuaris catòlics, que fins ara depenien de la Congregació per al Clergat, al Consell Pontifici per a la Nova Evangelització.

El missatge és que els santuaris, cadascun amb la seva espiritualitat pròpia, són instruments molt vàlids per a evangelitzar. Diu Francesc: «Poden ser veritable refugi per a trobar-se un mateix i per trobar la força necessària per a la conversió pròpia.»

Amb la proclamació de la Paraula i els sagraments, sobretot de l'eucaristia i la penitència, són escenaris on pot obrir-se pas la pau en cors agitats. Visitar-los, a vegades fins i tot com a mers turistes, pot esdevenir un toc d'alerta per a una revisió de vida, per a trobar la fe oblidada o una alegria interior mai abans experimentada.

668. ELS QUATRE VALORS

16 de juliol de 2017

En una plaça d'Atenes es trobava un dia un home que vivia de l'endevinació. Un altre se li va acostar, prenent burlar-se'n mitjançant una astúcia. Portava un ocell a la mà tancada i el va posar a prova: «Porto un ocell a la mà. Si vostè en sap tant, digui si està viu o mort.» Si hagués dit «viu», hauria premut més la mà i l'ocell apareixeria mort, i a l'inrevés, si la resposta hagués estat «mort», obriria la mà i sortiria volant. L'endeví va contestar: «L'ocell està com tu vulguis, viu o mort.»

Com l'ocell d'aquell home, el nostre destí és a les nostres mans. Hi ha molts factors que determinen la nostra vida, però els que pesen més són les nostres decisions pròpies, i això és així perquè les persones posseïm alguna cosa intangible molt important: la llibertat. Sí, tenim el futur a les nostres mans. En contra del determinisme, l'Església sempre ha considerat que gaudim d'un do, un valor que és la llibertat, «un signe eminent de la nostra imatge divina», com diu el Concili Vaticà II.

Al costat de la llibertat, la doctrina social de l'Església destaca tres valors més: la veritat, la justícia i la caritat.

La veritat és el fonament no sols de tot coneixement sinó també de les relacions interpersonals i socials. El dimoni té per sobrenom «pare de la mentida», i és que no hi ha res que ens allunyi més de Déu i dels altres com mentir, actitud que no perd actualitat

a jutjar per la creació del terme postveritat amb què es designa l'alteració de la veritat amb la finalitat de tergiversar l'opinió pública sobre un fet.

La justícia es basa en la dignitat i el dret de les persones, que són anteriors a qualsevol altra consideració. Per exemple, en les relacions laborals, rebre el salari just no pot dependre de la llei de l'oferta i la demanda, o de la voluntat d'enriquiment de l'empresari. És un altre pilar de la civilització. Si els grecs van ensenyar a buscar la veritat, els romans ens van llegar la justícia.

I al costat d'aquests valors, en ser cristianitzats, hi ha l'amor, la caritat que els complementa i supera tots. Sense amor als altres, la temptació seria imposar la veritat en comptes de proposar-la, la llibertat podria convertir-se en llibertinatge egoista i la justícia en una aplicació freda de les lleis sense tenir en compte el valor superior de cada persona.

Són valors humans i per això valors cristians.

669. L'ESGLÉSIA DE RIUDOMS

23 de juliol de 2017

Aquests dies acaben les celebracions del 400 aniversari de l'església de Sant Jaume de Riudoms que van començar fa un any en un acte inaugural amb presència de l'Abat de Poblet. Durant aquest temps també va acudir a Riudoms l'Abat de Montserrat, hi va haver un concert molt concorregut de la seva cèlebre Escolania i es van desenvolupar conferències d'historiadors i molts altres actes que van posar en relleu l'íntima relació entre la població i la seva parròquia.

Quan em correspon la clausura d'aquest 400 aniversari, només puc donar gràcies a Déu pel que suposa la història d'aquest gran temple entroncada amb la vida d'un poble del Baix Camp amb forta tradició cristiana.

Un document de l'any 1450, que reflecteix la visita pastoral de l'arquebisbe de l'època, ja esmenta que a Riudoms hi havia dues esglésies, una dedicada a sant Joan Baptista i sant Joan Evangelista i una altra sota el patrocini de l'apòstol sant Jaume. I encara hi ha referències d'una butlla del papa Anastasi IV, de 1154, on s'esmenta una església anterior.

La de Sant Jaume, que avui es conserva en tota la seva majestuositat, construïda amb pedra de la riera de Maspujols i amb una barreja d'elements gòtics clàssics i renaixentistes, continua sent un testimoni molt rellevant de la fe del poble, com tants altres temples escampats per la nostra geografia.

Si hi ha una constant en el paisatge de Catalunya, i en general en el de tot Espanya i Europa, és que la primera edificació que preveu el viatger és l'església, amb el seu campanar que s'eleva sobre les teulades de les cases. Al davant són habituals una plaça o un carrer que marquen el centre ciutadà.

La vida civil i la religiosa no són dues realitats paral·leles, i menys antagoniques, sinó complementàries. Les esglésies són obertes a tothom com a espai de pregària i recolliment, tinguin fe o simplement busquin una mica de silenci o de consell. La casa de Déu és la casa de tots.

En ocasió de les celebracions d'aquest quart centenari, em consta que moltes persones han visitat l'església per primera vegada. Siguin benvingudes. Estic segur que en Mn. Josep Mateu, l'actual rector, i en la comunitat parroquial trobaran sempre l'afecte que mereix tota persona. A l'ombra d'aquestes parets venerables s'han celebrat durant quatre segles innumbrables baptismes, matrimonis i funerals. La vida de la Parròquia està lligada a les alegries i tristeses de tota la societat de Riudoms.

670. TORNAR A LA NATURA

30 de juliol de 2017

En aquestes dates són moltes les persones que han fet vacances, però encara més les que estan a punt de fer-les. A elles em dirigeixo, sense oblidar els qui no poden fer-ne perquè no tenen mitjans econòmics o perquè no tenen feina, i qui no té feina no està de vacances tot l'any, sinó que es troba tot l'any angoixat buscant-ne.

A més de desitjar que siguin dies de veritable descans familiar, us convido a tornar a la natura, redescobrir-la —si la tenim una mica oblidada, ficats com estem en una vida que es desenvolupa a l'asfalt.

El papa Francesc, en la seva preciosa «encíclica ecològica» *Laudato si'*, afirma: «Qui ha crescut entre les muntanyes, o d'infant s'asseia al costat del rierol a beure, o qui jugava en una plaça del seu barri, quan torna a aquests llocs se sent cridat a recuperar la seva identitat pròpia.»

És una sensació comuna dels qui hem nascut en un poble, una bella experiència tornar a paratges que ens porten records llunyans. Com també ho és descobrir-ne de nous, que per a un cristià tenen un atractiu especial ja que —com diu la mateixa encíclica— «tot l'univers material és un llenguatge de l'amor de Déu, del seu afecte desmesurat envers nosaltres».

Pensem en alguns personatges que han gaudit del contacte amb la natura. Verdaguer va ser-ne un i la seva poesia està molt lligada a la bellesa que observa. Gaudí va prendre de la naturalesa la inspiració per al seu geni arquitectònic. Algú a qui mostrava la façana del Nadal va exclamar: «Això és un cant a la natura!», i el mestre el va corregir: «Sí, però... anomeneu-la Creació!»

Se m'ocorre també la figura del beat Pere Tarrés, tan enamorat de les valls i les muntanyes, sobretot les de Núria i Montserrat, llocs en els quals va deixar empremta ensenyant molta gent a estimar el que considerava un llibre obert de l'amor de Déu per

les seves criatures. O la figura de sant Joan Pau II, des de la seva joventut fins a la seva an-
cianitat desitjós de trobar la pau en els paratges polonesos primer i al final en els alpins.

Qualsevol lloc és bo per elevar el cor, també el mar per als amants dels creuers o
de banyar-se a les platges. El secret d'unes vacances cristianes està a sortir de nosaltres
mateixos per buscar la felicitat en família o ajudant altres persones perquè gaudeixin
d'aquestes sensacions que se'ns ofereixen a la vista com a veritables regals.

671. LA TRANSFIGURACIÓ I LES TRES CABANES

6 d'agost de 2017

El mes d'agost de 1978, com tenia per costum, el papa Pau VI va decidir passar-lo a
Castelgandolfo per descansar i reparar forces, però va arribar ja molt esgotat i amb febre
alta. Va estar sempre acompanyat pel seu secretari, Pasquale Macchi, qui l'últim dia va
celebrar la missa a la seva habitació. Pau VI va concelebrar des del llit i va rebre la unció
dels malalts. Poc després va morir després d'una llarga vida i quinze anys de pontificat.

Era el 6 d'agost, festa de la Transfiguració del Senyor, la mateixa festivitat que cele-
bra l'Església aquest diumenge.

L'Evangeli recorda que Jesús es va endur tres deixebles —Pere, Jaume i Joan— a
una muntanya i allí es va transfigurar davant d'ells. Sant Marc escriu: «El seu rostre bri-
llava com el sol i els seus vestits es van tornar esplendents com la llum.» La sorprenent
escena va acabar quan van baixar de la muntanya i el Senyor va manar als seus acompa-
nyants: «No digueu res a ningú de la visió. Espereu que el Fill de l'home hagi ressuscitat
d'entre els morts.»

Romano Guardini repara en la relació entre la Transfiguració i la Passió. Jesús puja
a la muntanya i s'enduu amb ell deixebles perquè siguin testimonis d'una experiència que
és alguna cosa més que una visió, és una revelació que essent ell veritable home podia
entrar a la llum incomparable. Va voler dir-nos que la mort no és definitiva, sinó que
estem cridats a la resurrecció.

Aquesta trobada amb la llum definitiva, de la qual la Transfiguració de Jesucrist va
ser primícia, ja la va considerar Pau VI quan, en la seva meditació sobre la mort que va
intuir propera, va escriure: «Certament en acabar m'agradaria trobar-me amb la llum»,
recordant que Jesucrist va dir d'ell mateix «Jo sóc la llum del món.»

En el text evangèlic sobre l'escena del Tabor s'explica que sant Pere va expressar el
seu goig dient al Mestre que podrien fer allí tres cabanes. Desitjava que l'experiència no
acabés, quedar-s'hi, gaudir d'aquell avançament de la vida eterna.

Això ens porta a considerar moments de felicitat de la nostra vida que també hau-
ríem desitjat perllongar, però la vida ens ensenya que no tenim aquí estatge permanent,
que les alegries i les penes s'alternen en la nostra existència i que tot s'acaba menys la fe,

l'esperança i l'amor. Aquestes són les tres cabanes que convé construir en els anys de vida que Déu ens concedeixi. Són les virtuts que ens portaran quan sigui el moment a la vida eterna.

672. L'ASSUMPCIÓ, FESTA MAJOR

13 d'agost de 2017

Estem en vigílies d'una gran festa cristiana que coincideix amb el cor de l'estiu: l'Assumpció de la Mare de Déu. En molts pobles és festa major, com si la tradició popular volgués celebrar la seva alegria al voltant de Maria.

Bé en saben, d'això, a la Selva del Camp, que representen el seu magnífic Misteri, d'arrels medievals, amb gran participació popular i excel·lència artística que commou els molts espectadors que acudeixen a presenciar-lo.

Celebrem cada 15 d'agost una veritat de fe que ha estat objecte de la proclamació de l'últim dogma de l'Església catòlica: l'assumpció de la Mare de Déu al cel en cos i ànima.

El nou Catecisme de l'Església catòlica ens ho explica així, citant la Butlla de la Proclamació del Dogma: «Finalment, la Verge Immaculada, preservada lliure de tota taca de pecat original, acabat el curs de la seva vida a la terra, va ser portada a la glòria del Cel i elevada al tron del Senyor com a Reina de l'univers, per ser conformada més plenament al seu Fill, Senyor dels senyors i vencedor del pecat i de la mort.»

És una creença des de segles molt antics, però que va ser proclamada solemnement l'1 de novembre de 1950 pel papa Pius XII, una data recent en la història de l'Església. Alguns ja havíem nascut, si bé érem massa petits per adonar-nos de la transcendència del moment.

La importància de l'Assumpció per a nosaltres rau en la relació que hi ha entre la resurrecció de Crist i la nostra. La presència de Maria, dona de la nostra raça, ésser humà com nosaltres, que es troba en cos i ànima ja glorificada en el Cel, és això: una anticipació de la nostra resurrecció.

ENQUADERNACIÓ TARRAGONA
IMPRESA VIRGILI

Impressió òfset i digital
Enquadració
Disseny

Tesis · Carpetes...
Targetes · Sobres...
Revistes · Llibres...
Cartells · Fullatons...
Targetons · Invitacions...
Triptics · Flyer's
i molt més

Carrer Ferrers, 1 · 43003 TARRAGONA · 977 233 251 · info@ivirgili.com · www.ivirgili.com

Sant Joan Pau II ho va explicar així, l'any 1997: «El dogma de l'Assumpció afirma que el cos de Maria va ser glorificat després de la seva mort. En efecte, mentre per als altres homes la resurrecció dels cossos tindrà lloc a la fi del món, per a Maria la glorificació del seu cos es va anticipar per privilegi singular.»

L'esperança en la immortalitat forma part essencial de la creença cristiana. Mentre algunes persones s'adhereixen avui a suposicions d'altres cultures sobre la reencarnació o la conversió en energies positives, els cristians creiem en la resurrecció, com resem en el Credo, i considerem que la Mare de Déu ens va precedir amb la seva entrada al cel per preparar-nos l'estada definitiva.

673. LA FAMÍLIA, EL LLIBRE DELS FILLS

20 d'agost de 2017

Sant Agustí va dir: «L'exemple dels pares és el llibre que llegeixen els fills.» M'ha semblat una bona manera de començar aquesta reflexió sobre la importància de la família, primera cèl·lula de la societat, anterior a l'Estat i a l'Església, institució natural volguda per Déu des d'Adam i Eva, com ho recull el Gènesi en dir: «No és bo que l'home estigui sol.»

La família ha gaudit durant molts segles de protecció especial de l'Estat precisament per ser nucli al voltant del qual es forma la societat. L'Església la considera titular de drets propis originaris, comunitat d'amor en la qual s'experimenta la sociabilitat humana. En ella els pares i els fills veuen créixer les seves vides en un clima d'afecte natural.

La doctrina social de l'Església afirma que «la família és la millor garantia contra qualsevol tendència de tipus individualista o collectivista, perquè en ella la persona és sempre el centre de l'atenció com a fi i mai com a mitjà». En efecte la família és aquella comunitat en la qual un és estimat per ser qui és.

Malgrat que aquests criteris han estat acceptats durant molts segles a totes les latituds, des de fa unes dècades s'ha posat en qüestió la família des de la seva mateixa nomenclatura i s'anomena «família tradicional» la formada per un home i una dona i els seus fills, en oposició implícita a una família moderna alternativa que es defineix més com una associació.

La generalització del divorci i de la infidelitat conjugal es veuen com a fruit inevitable de l'època. El papa Francesc ho va reconèixer el maig de 2014 quan va dir als periodistes: «Els joves ja no volen casar-se o prefereixen simplement viure junts; el matrimoni està en crisi i per això la família també.»

Davant d'això, el Family World Map, que mesura la salut de la institució familiar a quaranta-nou països, mostra que el matrimoni és la millor garantia que els fills es criïn amb els dos pares i que rebin la millor educació que els serveixi per a la vida. Goethe va

escriure: «Dues coses han de rebre els nens dels seus pares: arrels i ales.» L'educació consisteix en aquesta transmissió de valors que empeny el nen cap al futur.

La família cristiana, encara amb aquests criteris sòlids, no ha de rebutjar, sinó comprendre i estimar els qui viuen d'una altra manera, sense jutjar-los, sinó ajudant-los amb gestos d'acollida i amb l'exemple discret d'una vida construïda amb el pagament indestructible de l'amor a Déu.

674. MATRIMONI, GRANDESA I CRISI

27 d'agost de 2017

El Catecisme de l'Església catòlica diu: «El consentiment matrimonial és l'acte de la voluntat, pel qual l'home i la dona es lliuren i s'accepten mútuament en aliança irrevocable per constituir el matrimoni.» També afirma: «Les propietats essencials del matrimoni són la unitat i la indissolubilitat, que en el matrimoni cristià obtenen una fermesa particular per raó del sagrament.»

Aquestes afirmacions arrenquen de l'Evangelí i s'expliciten en la doctrina social de l'Església quan es refereix a la família. Es fonamenten en una experiència de molts segles, i fins a dates relativament recents no eren posades en dubte per la majoria de persones. L'Estat, confessional o no, donava suport al matrimoni com a institució que donava estabilitat social.

Des de fa uns anys, sobretot a Europa, hi ha hagut noves interpretacions legals. A Holanda l'any 2001, a Bèlgica el 2003, i després en altres països, el criteri definitori del matrimoni, que fossin un home i una dona els contraents, ha estat substituït pel de la unió legal de dues persones. Pel que fa a la indissolubilitat, les xifres mostren com s'ha banalitzat; només cal veure que a Espanya el 61% d'unions acaben en ruptura.

Davant d'aquesta realitat pràctica l'Església no pot canviar de criteris, però sí que manifesta una renovació d'actituds important. Manté les seves afirmacions bàsiques alhora que rebutja utilitzar conceptes o paraules que puguin ferir els qui no les comparteixen.

Pel que fa a les ruptures de les parelles, el papa Francesc afirma: «Hem de sentir el dolor del fracàs, acompanyar les persones que han tingut aquest fracàs en l'amor, no condemnar-les.»

Pel que fa als fills, l'experiència de moltes instàncies educatives ensenya que per al seu creixement i desenvolupament personal, l'ambient més adequat és el que es dona quan són fruit d'una família formada per un pare i una mare. Els passos més convenients en el desenvolupament de l'amor que dona origen a la família són el festeig, el matrimoni i l'obertura a tenir fills, un full de ruta que s'altera amb freqüència creixent: fa pocs anys els fills nascuts fora de matrimoni eren el 4% i avui superen el 40%.

No es tracta d'invocar el passat amb nostàlgia, ja que hi ha elements de sinceritat molt positius en l'actualitat. Però tampoc s'ha de prendre l'experiència com un endarreriment. El matrimoni és la primera institució humana i la seva font és Déu mateix, que és propietari del passat, del present i del futur.

Activitats pastorals de l'Arquebisbe

Juliol

Dissabte 1

- A la capella del Santíssim de la Catedral, presideix el ritu de lliurament del parenostre a les Comunitats Neocatecumenals.
- A la tarda, a la Parròquia de Santa Maria de Vila-rodona, administra el sagrament de la confirmació.
- Al vespre, a l'església parroquial de Sant Pau de Tarragona, celebra l'eucaristia i presideix la processó amb el Santíssim Sagrament amb motiu de la CXII Festa de les Espigues que organitza l'Adoració Nocturna de Tarragona.

Diumenge 2

- A la Parròquia de Sant Pere Apòstol de Torredembarra, administra el sagrament de la confirmació.

Dilluns 3

- Rep la visita protocol·lària del nou cap de la Regió Policial del Camp de Tarragona, el comissari David Boneta.

Dimarts 4

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 386 del Consell Episcopal.

Dimecres 5

- A la tarda, a Reus, inaugura la nova seu del Centre Pastoral d'Acollida al Pres de Càritas Interparroquial de Reus i participa en l'homenatge que es ret a les senyores Paquita Sans i Pilar Carreras.

Dijous 6

- A la tarda, a la Catedral, dóna la benvinguda als participants al XIX Congrés Mundial de Carilló que visiten la ciutat i assisteix al concert que s'ofereix amb aquest motiu.

Divendres 7

- A l'església parroquial de Sant Julià de l'Arboç, administra els sagraments de la iniciació cristiana a una adulta i el sagrament de la confirmació a un grup de joves.

- Al vespre, a la Marina Esportiva del Port de Tarragona, participa en el Sopar de les Quatre Marines, amb motiu del lliurament d'una distinció al servei Stella Maris-Apostolat del Mar, de la Delegació diocesana d'apostolat del mar.

De dissabte 8 a diumenge 9

- Participa en el pelegrinatge diocesà amb malalts a Lourdes organitzat per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Tarragona.

De dilluns 10 a dimarts 11

- A Salardú (Vall d'Aran), presideix la reunió n. 223 de la CET, i torna a Lourdes al vespre del dia 11.

Dimecres 12

- Amb els malalts i pelegrins de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, viatja de tornada a Tarragona.

Dijous 13

- Viatja a Saluzzo (Itàlia).

De divendres 14 a diumenge 16

- A Saluzzo (Itàlia), participa en la Festa della Vita, organitzada per la Comunitat del Cenacle.

Dilluns 17

- A la capella del palau arquebisbal, celebra l'eucaristia amb les laïques amb missió pastoral diocesanes.
- A la tarda, al palau arquebisbal, presideix la reunió del Consell d'Assumptes Econòmics.

Dimarts 18

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 387 del Consell Episcopal.

Divendres 21

- Al matí, a la capella de palau, celebra l'eucaristia durant la qual fa l'enviament missioner de dos joves a Ceuta: la Maria Melero i el Magí Pallejà.

Diumenge 23

- A la Parròquia de Santa Maria de Ferran-la Mora, administra el sagrament de la confirmació.
- A la tarda, a Riudoms, celebra la solemne eucaristia de clausura del IV centenari de la dedicació de l'església parroquial de Sant Jaume Apòstol. En acabar presideix la processó pels carrers de la vila.

Dilluns 24

- A la tarda, a la nova seu de la Casa Tutelar Sant Josep, de la Fundació Casa Sant Josep, fa la benedicció de la casa i participa en la visita guiada a les instal·lacions.

Dimarts 25

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 388 del Consell Episcopal.
- A la tarda, al santuari de la Mare de Déu de Loreto de Tarragona, celebra l'eucaristia en la solemnitat de sant Jaume apòstol amb els membres de l'Associació d'Amics del Camí de Sant Jaume.

Divendres 28

- A la tarda, al Centre Tarraconense el Seminari, presideix l'acte d'inauguració de l'exposició «Ofrena», amb obres del difunt artista tarragoní Albert Gonzalo.

Dissabte 29

- A Montblanc, a l'església de Sant Francesc, assisteix a la inauguració de l'exposició de dibuixos i pintures d'Isabelle Velandia.

Agost

Dimecres 2

- Visita la casa Mare de Déu de Misericòrdia de la Comunitat del Cenacle al Mas d'en Lluc, celebra l'eucaristia i dina amb els joves.

Dissabte 5

- A la capella del Centre Pastoral Les Oblates, celebra l'eucaristia amb les germanes de la comunitat de Servidores del Senyor i de Nostra Senyora de Matarà.
- A la capella de la Mare de Déu de les Neus del claustre de la Catedral, celebra l'eucaristia de la festivitiat.

Dilluns 7

- Marxa a la Vall d'Aran.

De dimarts 8 a dimarts 15

- Gaudeix d'uns dies de descans a la Vall d'Aran.

Dimecres 16

- Al vespre, a la capella de les fonts de Sant Magí de la Brufaganya, celebra l'eucaristia amb els Portants de l'Aigua i comparteix el sopar de germanor amb ells.

Dijous 17

- Amb els Portants de l'Aigua de Sant Magí, participa a peu en la baixada de l'aigua des de les fonts fins a Santes Creus, on és convidat a dinar amb ells.

Divendres 18

- Al migdia, a la plaça de la Font participa en la concentració i tres minuts de silenci en rebuig dels atemptats terroristes esdevinguts a Barcelona i Cambrils, amb motiu dels quals i dels tres dies de dol decretats per la Generalitat i pel Govern espanyol, l'Ajuntament decideix suspendre tots els actes festius programats per a la festa de Sant Magí.

Dissabte 19

- A l'ermita del Portal del Carro, celebra la solemne eucaristia de la festa de Sant Magí.

Diumenge 20

- A Tarragona, a la Catedral, celebra l'eucaristia conventual en sufragi per les víctimes mortals i ferits dels recents atemptats terroristes esdevinguts a Barcelona i Cambrils.

De dilluns 21 a dijous 24

- Continua gaudint d'uns dies de descans a la Vall d'Aran.

Divendres 25

- Al matí, a l'església parroquial de Santa Clara de Tarragona, celebra la missa exequial per l'etern repòs de Mn. Josep Ramon Badia Margarit.
- A la tarda, a Cambrils, participa en la manifestació convocada en rebuig dels atemptats terroristes esdevinguts el propassat dia 17 a Barcelona i Cambrils.

Dissabte 26

- A Barcelona, participa en la manifestació convocada en rebuig dels atemptats terroristes esdevinguts el propassat dia 17 a Barcelona i Cambrils.
- Retorna a la Vall d'Aran.

Dimarts 29

- A migdia retorna a Tarragona.

Dimecres 30

- A la capella del palau arquebisbal, presideix l'acte de professió de fe i jurament de fidelitat del P. Iulian Butnaru en haver estat nomenat rector de parròquia per primera vegada, abans de prendre possessió de les parròquies que se li han encomanat.
- A continuació, a la Residència de les Germanetes dels Pobres de Reus, celebra l'eucaristia amb motiu de la festa de santa Joana Jugan i és convidat a dinar amb la comunitat i els mossens que hi resideixen.

Secretaria general i Cancelleria

NOMENAMENTS

del mes de juliol de 2017

El Sr. Arquebisbe, Dr. Jaume Pujol Balcells, ha signat mitjançant decret els següents nomenaments :

Amb data 03/07/2017

Mn. Joan Antoni Cedó Perelló,

president en funcions de la Fundació Santa Maria de Siurana.

Amb data 25/07/2017

PARROQUIALS

Mn. Joan Antoni Cedó,

moderador de les parròquies de l'Assumpció i de Sant Josep Obrer de Reus (continua com a rector de les parròquies Prioral de Sant Pere i Puríssima Sang de Reus).

Mn. Ignasi Cabré Mas,

rector de la Parròquia de Santa Maria Assumpta de Bonavista (Tarragona).

Mn. Antoni Pérez de Mendiguren i Cros,

rector de la Parròquia de Sant Feliu Màrtir de Constantí (continua com a rector de la Parròquia de Sant Pere i Sant Pau de Tarragona).

Mn. Patxi Xabier Segura Echezárraga,

rector de les parròquies de l'Assumpció d'Alcover, de Sant Pere ad Vincula de Mont-ral, de Sant Andreu de Farena, de Santa Úrsula del Milà, de Santa Maria Magdalena de la Masó, de Sant Nicolau de la Riba, de Sant Salvador de Picamoixons i de Sant Simó de Fontscaldes.

Mn. Marcus Vinicius Teixeira Araújo,

moderador de les parròquies de la Transfiguració del Senyor de Vimbodí, de Santa Maria Assumpta de Tarrés i de Sant Joan Baptista de Vallclara (continua com a rector de les parròquies de Sant Miquel Arcàngel de l'Esplug de Francolí i de Santa Maria de Senan).

Mn. Miquel Barcos Ripollès,

diaca encarregat de la cura pastoral de les parròquies de la Transfiguració del Senyor de Vimbodí, de Santa Maria Assumpta de Tarrés i de Sant Joan Baptista de Vallclara.

P. Lean Jude Poulouse, o.c.d.,

vicari de la Parròquia de Sant Fructuós de Tarragona.

Mn. Isidre Foguet Magriñà,

adscrit a la Parròquia de Sant Joan Baptista de Tarragona i capellà del Santorí Villablanca.

Mn. Joaquim Claver Caselles,

adscrit a la Parròquia de Sant Pere Apòstol de Tarragona.

CONSELL DIOCESÀ PER ALS ASSUMPTES ECONÒMICS

Sr. Josep Rull Montejo

Sr. Rafael M. Muñoz Bertomeu

Sr. Antoni Húber Company

Sr. Josep M. Bartolomé Anguela

Sr. Enric Dalmau Cortés

Sr. Manuel Crespo Palau

Els nomenaments parroquials es faran efectius abans de finalitzar el mes de setembre de 2017.

Rosalia Gras Minguella

Secretària general i cancellera

Tarragona, 25 de juliol de 2017

DECRET

de 4 de juliol de 2017, pel qual es dispensa, els qui tenen obligacions laborals que els ho impedeixin, dels deures de la festa de precepte el dia de Sant Jaume on sigui dia feiner

Atenent que el calendari laboral de la Generalitat de Catalunya el dia 25 de juliol, solemnitat de Sant Jaume Apòstol, assenyalada com a festa de precepte dins el calendari de l'Església, és dia feiner.

Preveient les dificultats que, per causa del treball, puguin tenir els fidels per a complir aquest precepte,

PEL PRESENT DECRET dispenso el següent: a) En les poblacions on sigui festa local i, en conseqüència, dia festiu, es manté la festa de Sant Jaume com a dia de precepte; b) En les poblacions on no sigui dia festiu, per als qui tenen obligacions laborals, queda dispensat el deure de participar en la celebració eucarística si els resulta impossible de fer-ho, així com també els queden dispensades les altres

obligacions derivades de les festes declarades de precepte. Amb tot, tenint en compte que aquests dies continuen tenint el caràcter de solemnitat litúrgica de precepte, demano als rectors que ho recordin als fidels, que els animin a participar en l'eucaristia i que programin les celebracions en horaris adequats perquè hi puguin assistir els feligresos.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,
Rosalia Gras Minguella
Secretària general i cancellera

DECRET

de 5 de juliol de 2017 sobre una petició d'incardinació

Atesa la petició presentada el 30 de gener de 2017 per Mn. Włodzimierz Sosynski, prevere incardinat a la diòcesi de Drohiczyn, en què sollicita ser incardinat a l'arxidiòcesi de Tarragona, on des del mes de desembre de l'any 2010 exerceix el ministeri, amb anuència dels seus bisbe,

Ateses les causes allegades,

PEL PRESENT DECRET, previ a l'obtenció de l'excardinació de la diòcesi a la qual pertany, manifesto que estic disposat a incardinar l'esmentat prevere en aquesta arxidiòcesi de Tarragona.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,
Rosalia Gras Minguella
Secretària general i cancellera

Francesc, Papa

MISSATGE

de 4 de juny 2017, en la solemnitat de Pentecosta, signat al Vaticà, per a la Jornada Mundial de les Missions (22/10/2017).

«La missió al cor de la fe cristiana»

Benvolguts germans i germanes,

Enguany la Jornada Mundial de les Missions ens torna a convocar entorn la persona de Jesús, «el primer evangelitzador i el més gran» (Pau VI, Exhort. ap. Evangelii nuntiandi, 7), que ens crida contínuament a anunciar l'Evangelí de l'amor de Déu Pare amb la força de l'Esperit Sant. Aquesta Jornada ens convida a reflexionar novament sobre la missió al cor de la fe cristiana. De fet, l'Església és missionera per naturalesa; si no ho fos, no seria l'Església de Crist, sinó que seria només una associació entre moltes d'altres, que acabaria ràpidament exhaurint el seu propòsit i desapareixent. Per això se'ns convida a fer-nos algunes preguntes que toquen la nostra identitat cristiana i les nostres responsabilitats com a creients, en un món confós per moltes il·lusions, ferit per grans frustracions i esqueixat per nombroses guerres fratricides que afecten de forma injusta sobretot els innocents. *Quin és el fonament de la missió? Quin és el cor de la missió? Quines són les actituds vitals de la missió?*

La missió i el poder transformador de l'Evangelí de Crist, camí, veritat i vida

1. La missió de l'Església, destinada a totes les persones de bona voluntat, està fonamentada en la força transformadora de l'Evangelí. L'Evangelí és la Bona Nova que comporta una alegria contagiosa, perquè conté i ofereix una vida nova: la de Crist ressuscitat, el qual, comunicant el seu Esperit donador de vida, es converteix en camí, veritat i vida per nosaltres (cf. Jn 14,6). És camí que ens invita a seguir-lo amb confiança i valor. Quan seguim Jesús com el nostre camí, experimentem la veritat i rebem la seva vida, que és la comunió plena amb Déu Pare en la força de l'Esperit Sant, que ens allibera de qualsevol forma d'egoisme i és font de creativitat en l'amor.

2. Déu Pare desitja aquesta transformació existencial dels seus fills i filles; transformació que s'expressa com a culte en esperit i en veritat (cf. Jn 4,23-24), en una vida animada per l'Esperit Sant en la imitació del Fill Jesús, per a glòria de Déu Pare. «La glòria de Déu és l'home vivent» (Ireneu, Adversus hœreses IV, 20,7). D'aquesta manera, l'anunci de l'Evangelí es converteix en paraula viva i eficaç que realitza allò que proclama

(cf. Is 55,10-11), és a dir Jesucrist, el qual contínuament es fa carn en cada situació humana (cf. Jn 1,14).

La missió i el kairós de Crist

3. La missió de l'Església no és la propagació d'una ideologia religiosa, ni tampoc la proposta d'una ètica sublim. Molts moviments del món saben proposar grans ideals o expressions ètiques sublimes. A través de la missió de l'Església, Jesucrist continua evangelitzant i actuant; per això, ella representa el kairós, el temps propici de la salvació en la història. Mitjançant l'anunci de l'Evangelí, Jesús es converteix de nou en contemporani nostre, de manera que els qui l'acullen amb fe i amor experimenten la força transformadora del seu esperit de Ressuscitat que fecunda el que és humà i la creació, com la pluja ho fa amb la terra. «La seva resurrecció no és una cosa del passat; entranya una força de vida que ha penetrat el món. On sembla que tot ha mort, pertot arreu tornen a aparèixer els brots de la resurrecció. És una força imparable» (Exhort. ap. Evangelii gaudium, 276).

4. Recordem sempre que «no es comença a ser cristià per una decisió ètica o per una gran idea, sinó per l'encontre amb un esdeveniment, amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, una orientació decisiva» (Benet XVI, Carta enc. Deus caritas est, 1). L'Evangelí és una persona, que contínuament s'ofereix i contínuament convida els qui la reben amb fe humil i laboriosa a compartir la seva vida mitjançant la participació efectiva en el seu misteri pasqual de mort i resurrecció. L'Evangelí es converteix així, per mitjà del baptisme, en font de vida nova, lliure del domini del pecat, il·luminada i transformada per l'Esperit Sant; per mitjà de la confirmació, es fa unció enfortidora que, gràcies a l'Esperit mateix, indica camins i estratègies noves de testimoniatge i de proximitat; i per mitjà de l'eucaristia es converteix en l'aliment de l'home nou, «medicina d'immortalitat» (Ignasi d'Antioquia, Epistola ad Ephesios, 20,2).

5. El món necessita l'Evangelí de Jesucrist com una cosa essencial. Ell, a través de l'Església, continua la seva missió de Bon Samarità, guarint les ferides sagnants de la humanitat; i de Bon Pastor, buscant sense descans els qui s'han perdut per camins tortuosos i sense meta. Gràcies a Déu no manquen experiències significatives que donen testimoniatge de la força transformadora de l'Evangelí. Penso en el gest d'aquell estudiant Dinka que, a costa de la vida pròpia, va protegir un estudiant de la tribu Nuer que era a punt de ser assassinat. Penso en aquella celebració eucarística a Kitgum, al nord d'Uganda, en aquells moments ensagnada per la ferocitat d'un grup de rebels, quan un missioner va fer repetir al poble les paraules de Jesús a la creu: «Déu meu, Déu meu, per què ens heu abandonat?», com expressió del crit desesperat dels germans i germanes del Senyor crucificat. Aquella celebració va ser per a la gent una font de gran consol i valor. I podem pensar en molts, nombrosíssims testimonis de com l'Evangelí ajuda a superar el tancament, els conflictes, el racisme, el tribalisme, promovent arreu i entre tots la reconciliació, la fraternitat i saber compartir.

La missió inspira una espiritualitat d'èxode continuat, peregrinació i exili

6. La missió de l'Església està animada per una espiritualitat d'èxode continuat. Es tracta de «sortir de la comoditat pròpia i atrevir-se a arribar a totes les perifèries que necessiten la llum de l'Evangeli» (Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 20). La missió de l'Església estimula una actitud de peregrinació continuada a través dels diferents deserts de la vida, a través de les diferents experiències de fam i set, de veritat i justícia. La missió de l'Església proposa una experiència d'exili continuat, per a fer sentir a l'home, assedegat d'infiní, la seva condició d'exiliat en camí vers la pàtria final, entre el «ja» i l'«encara no» del Regne del Cel.

7. La missió diu a l'Església que no és un fi en ella mateixa, sinó que és un instrument humil i mediació del Regne. Una Església autoreferencial, que es complau en èxits terrenals, no és l'Església de Crist, no és el seu cos crucificat i gloriós. És per això que hem de preferir «una Església accidentada, ferida i tacada per sortir al carrer, abans que una Església malalta pel tancament i la comoditat d'aferrar-se a les seves seguretats» (ibid., 49).

Els joves, esperança de la missió

8. Els joves són l'esperança de la missió. La persona de Jesús i la Bona Nova proclamada per ell continuen fascinant molts joves. Ells cerquen camins on posar en pràctica el valor i els impulsos del cor al servei de la humanitat. «Són molts els joves que se solidaritzen davant els mals del món i s'embarquen en diverses formes de militància i voluntariat [...]. Que bo és que els joves siguin "rondaires de la fe", feliços de portar Jesucrist a cada cantonada, a cada plaça, a cada racó de la terra!» (ibid., 106). La propera Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes, que s'esdevindrà l'any 2018 sobre el tema «els joves, la fe i el discerniment vocacional», es presenta com una oportunitat providencial per a involucrar els joves en la responsabilitat missionera, que necessita la seva rica imaginació i creativitat.

El servei de les Obres Missionals Pontifícies

9. Les Obres Missionals Pontifícies són un instrument preciós per a suscitar a cada comunitat cristiana el desig de sortir de les fronteres i seguretats pròpies i remar mar endins per anunciar l'Evangeli a tothom. A través d'una espiritualitat profunda, que s'ha de viure a diari, d'un compromís constant de formació i animació missionera, nois, joves, adults, famílies, preveres, religiosos i bisbes s'involucren perquè creixi en cadascú un cor missioner. La Jornada Mundial de les Missions, promoguda per l'Obra de la Propagació de la Fe, és una ocasió favorable perquè el cor missioner de les comunitats cristianes participi, a través de la pregària, del testimoniatge de vida i de la comunió de béns, en la resposta a les greus i vastes necessitats de l'evangelització.

Fer missió amb Maria, Mare de l'evangelització

10. Estimats germans i germanes, fem missió inspirant-nos en Maria, Mare de l'evangelització. Ella, moguda per l'Esperit, va rebre la Paraula de vida en el més profund de la seva fe humil. Que la Mare de Déu ens ajudi a dir el nostre «sí» en la urgència de fer ressonar la Bona Nova de Jesús en el nostre temps; que ens obtingui un nou zel de ressuscitats per a portar a tots l'Evangeli de la vida que venç la mort; que intercedeixi per nosaltres perquè puguem adquirir l'audàcia santa de buscar nous camins perquè arribi a tots el do de la salvació.

Francesc

MISSATGE

de 13 de juny de 2017, memòria de sant Antoni de Pàdua, signat al Vaticà, per a la I Jornada Mundial dels Pobres (19/11/2017).

«No estimem amb paraules sinó amb obres»

1. «Fills meus, no estimem amb frases i paraules, sinó amb obres i de veritat» (1Jn 3,18). Aquestes paraules de l'apòstol Joan expressen un imperatiu que cap cristià no pot ignorar. La seriositat amb què el «deixeble estimat» ha transmès fins als nostres dies el manament de Jesús es fa més intensa per raó del contrast que percep entre les paraules buides presents sovint en els nostres llavis i els fets concrets amb què hem d'enfrontar-nos. L'amor no admet excuses: qui vol estimar com Jesús va estimar, ha de fer seu el seu exemple, especialment quan es tracta d'estimar els pobres. Per altra banda, la manera d'estimar del Fill de Déu la coneixem bé, i Joan ho recorda amb claredat. Es fonamenta en dos pilars: Déu ens va estimar primer (cf. 1Jn 4,10.19), i ens va estimar donant-ho tot, fins i tot la vida (cf. 1Jn 3,16).

Un amor així no pot quedar sense resposta. Malgrat que es va donar de manera unilateral, és a dir, sense demanar res a canvi, inflama de tal manera el cor que qualsevol persona se sent impulsada a correspondre-li, malgrat les limitacions i pecats. I això és possible en la mesura en què acollim en el nostre cor la gràcia de Déu, la seva caritat misericordiosa, de tal manera que mogui la nostra voluntat i fins i tot els nostres afectes a estimar Déu mateix i el proïsme. Així, la misericòrdia que, per dir-ho d'alguna manera, brolla del cor de la Trinitat pot arribar a moure les nostres vides i generar compassió i obres de misericòrdia en favor dels nostres germans i germanes que es troben necessitats.

2. «El Senyor escolta el pobre que l'invoca» (Sl 34,7). L'Església des de sempre ha comprès la importància d'aquesta invocació. Està molt testimoniada ja des de les primeres pàgines dels Fets dels Apòstols, on Pere demana que es triïn set homes «plens de l'Esperit Sant i de saviesa» (6,3) per tal que s'encarreguin de l'assistència als pobres. Aquest és sens dubte un dels primers signes amb què la comunitat cristiana es va presentar a

l'escena del món: el servei als més pobres. Això va ser possible perquè va comprendre que la vida dels deixebles de Jesús s'havia de manifestar en una fraternitat i solidaritat que correspongués a l'ensenyament principal del Mestre, que va proclamar els pobres com a benaurats i hereus del Regne del cel (cf. Mt 5,3).

«Venien les propietats i els béns per distribuir els diners de la venda segons les necessitats de cadascú» (Ac 2,45). Aquestes paraules mostren clarament la preocupació profunda dels primers cristians. L'evangelista Lluc, l'autor sagrat que més espai ha dedicat a la misericòrdia, descriu sense retòrica la comunió de béns en la primera comunitat. Amb això vol adreçar-se als creients de qualsevol generació, i per tant també a nosaltres, per a sostenir-nos en el testimoniatge i animar-nos a actuar en favor dels més necessitats. L'apòstol Jaume manifesta aquest mateix ensenyament en la seva carta amb la mateixa convicció, emprant paraules fortes i incisives: «Escolteu, germans meus estimats: ¿No és Déu qui ha escollit els pobres d'aquest món per a fer-los rics en la fe i hereus del Regne que ell ha promès als qui l'estimen? Però vosaltres deshonoreu els pobres! ¿No són els rics els qui us oprimeixen i us porten als tribunals? [...] De què servirà, germans meus, que algú digui que té fe si no ho demostra amb les obres? ¿Pot salvar-lo, potser, aquesta fe? Si un germà o una germana no tenen vestits i els falta l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres els diu: "Aneu-vos-en en pau, abrigueu-vos bé i alimenteu-vos", però no els dóna allò que el seu cos necessita, de què serviran aquestes paraules? Així passa també amb la fe: si no es demostra amb les obres, la fe tota sola és morta» (2,5-6.14-17).

3. Hi ha hagut ocasions, però, en què els cristians no han escoltat completament aquesta crida, deixant-se contaminar per la mentalitat mundana. Però l'Esperit Sant no ha deixat d'exhortar-los a fixar la mirada en el que és essencial. Ha suscitat, efectivament, homes i dones que de moltes maneres han donat la vida en el servei dels pobres. Quantes pàgines de la història, en aquests dos mil anys, han estat escrites per cristians que amb tota senzillesa i humilitat, i amb l'enginy generós de la caritat, han servit els seus germans més pobres.

Entre ells destaca l'exemple de Francesc d'Assís, al qual han seguit molts sants al llarg dels segles. Ell no es va conformar a abraçar i donar almoïna als leprosos, sinó que va decidir anar Gubbio per estar amb ells. Ell mateix va veure en aquest encontre el punt d'inflexió de la seva conversió: «Quan vivia en el pecat trobava molt amarg veure els leprosos, i el Senyor mateix m'hi va conduir, i els vaig tractar amb misericòrdia. I en allunyar-me'n, el que em semblava amarg se'm va convertir en dolçor de l'ànima i del cos (Test. 1-3; FF 110). Aquest testimoniatge mostra el poder transformador de la caritat i l'estil de vida dels cristians.

No pensem només en els pobres com els destinataris d'una bona obra de voluntariat per fer una vegada a la setmana, i encara menys de gestos improvisats de bona voluntat per a tranquil·litzar la consciència. Aquestes experiències, encara que són vàlides i útils per a sensibilitzar-nos sobre les necessitats de molts germans i de les injustícies que sovint les provoquen, haurien d'introduir-nos a un veritable encontre amb els pobres i donar lloc a un compartir que es converteixi en un estil de vida. En efecte, la pregària, el camí

del discipulat i la conversió troben en la caritat, que es transforma en compartició, la prova de la seva autenticitat evangèlica. I aquesta forma de vida produeix alegria i serenitat espiritual, perquè es toca amb la mà la carn de Crist. Si realment volem trobar Crist, cal que toquem el seu cos en el cos nafrat dels pobres, com a confirmació de la comunió sacramental rebuda en l'eucaristia. El cos de Crist, partit en la sagrada litúrgia, es deixa trobar per la caritat compartida en els rostres i en les persones dels germans i germanes més dèbils. Són sempre actuals les paraules del sant bisbe Crisòstom: «Si voleu honorar el cos de Crist, no el menyspreu que està despullat, no honoreu el Crist eucarístic amb ornaments de seda, mentre a fora del temple descuideu aquest altre Crist que pateix per fred i nuesa» (Hom. in Matthaëum, 50,3: PG 58).

Som cridats, per tant, a donar la mà als pobres, a trobar-los, a mirar-los als ulls, a abraçar-los, per a fer-los sentir el calor de l'amor que trenca el cercle de soledat. La seva mà estesa envers nosaltres és també una crida a sortir de les nostres certeses i comoditats, i a reconèixer el valor que té la pobresa en ella mateixa.

4. No oblidem que per als deixebles de Crist, la pobresa és sobretot vocació per a seguir Jesús pobre. És un caminar rere seu i amb ell, un camí que porta a la felicitat del regne del cel (cf. Mt 5,3; Lc 6,20). La pobresa significa un cor humil que sap acceptar la condició pròpia de criatura limitada i pecadora per a superar la temptació d'omnipotència, que ens enganya fent que ens creguem immortals. La pobresa és una actitud del cor que ens impedeix considerar el diner, la carrera, el luxe com un objectiu de vida i condició per a la felicitat. És la pobresa, més aviat, qui crea les condicions perquè ens fem càrrec lliurement de les nostres responsabilitats personals i socials, malgrat les nostres limitacions, confiant en la proximitat de Déu i sostinguts per la seva gràcia. La pobresa, entesa així, és la mesura que permet valorar l'ús adequat dels béns materials, i també viure els vincles i els afectes de manera generosa i despresa (cf. Catecisme de l'Església catòlica, n. 25-45).

Seguim, doncs, l'exemple de sant Francesc, testimoni de l'autèntica pobresa. Ell, precisament perquè va mantenir els ulls fixats en Crist, va ser capaç de reconèixer-lo i de servir-lo en els pobres. Si volem oferir la nostra aportació efectiva al canvi de la història, generant un desenvolupament real, cal que escoltem el Crist dels pobres i que ens comprometem a treure'ls de la seva situació de marginació. Al mateix temps, als pobres que viuen a les nostres ciutats i a les nostres comunitats els recordo que no perdin el sentit de la pobresa evangèlica que porten impresa en la seva vida.

5. Coneixem la gran dificultat que sorgeix en el món contemporani per a identificar de manera clara la pobresa. Malgrat això, ens desafia cada dia amb les seves moltes cares marcades pel dolor, la marginació, l'opressió, la violència, la tortura i l'empresonament, la guerra, la privació de la llibertat i de la dignitat, per la ignorància i l'analfabetisme, per l'emergència sanitària i la falta de treball, el tràfic de persones i l'esclavitud, l'exili i la misèria, i per la migració forçada. La pobresa té el rostre de dones, homes i infants explotats per interessos vils, trepitjats per la lògica perversa del poder i del diner. Quina

llista més inacabable i cruel ens resulta quan considerem la pobresa com a fruit de la injustícia social, la misèria moral, la cobdícia d'uns pocs i la indiferència generalitzada.

Avui, desafortunadament, mentre emergeix cada vegada més la riquesa descarada que s'acumula en mans d'uns pocs privilegiats, sovint acompanyada de la illegalitat i l'explotació ofensiva de la dignitat humana, escandalitza la propagació de la pobresa en grans sectors de la societat sencera. Davant aquest escenari, no podem restar inactius, ni tampoc resignats. A la pobresa que inhibeix l'esperit d'iniciativa de molts joves, impedit-los trobar un treball; a la pobresa que adorm el sentit de responsabilitat i indueix a preferir la delegació i la cerca de favoritismes, a la pobresa que enverina les fonts de la participació i redueix els espais de la professionalitat, humiliant d'aquesta manera el mèrit de qui treballa i produeix... a tot això s'ha de respondre amb una nova visió de la vida i de la societat.

Tots aquests pobres —com acostumava a dir el beat Pau VI— pertanyen a l'Església per «dret evangèlic» (Discurs en l'obertura de la segona sessió del Concili ecumènic Vaticà II, 29 de setembre de 1963) i obliguen a l'opció fonamental per ells. Beneïdes mans que s'obren per acollir els pobres i ajudar-los: són mans que porten esperança. Beneïdes mans que vencen les barreres de la cultura, la religió i la nacionalitat vessant l'oli del consol a les nafres de la humanitat. Beneïdes les mans que s'obren sense demanar res a canvi, sense «però» ni «condicions»: són mans que fan descendir sobre els germans la benedicció de Déu.

6. Al final del Jubileu de la Misericòrdia vaig voler oferir a l'Església la Jornada Mundial dels Pobres, per tal que arreu del món les comunitats cristianes es converteixin cada vegada més i millor en signe concret de l'amor de Crist pels últims i els més necessitats. Voldria que, a les altres Jornades mundials establertes pels meus predecessors, que són ja una tradició en la vida de les nostres comunitats, s'hi afegeixi aquesta, que aporta un element delicadament evangèlic i que les completa totes en el seu conjunt, és a dir, la predilecció de Jesús pels pobres.

Convido tota l'Església i els homes i dones de bona voluntat a mantenir, en aquesta jornada, la mirada fixada en aquells que allarguen la mà clamant ajuda i demanant la nostra solidaritat. Són els nostres germans i germanes, creats i estimats pel Pare celestial. Aquesta Jornada té com a objectiu, en primer lloc, estimular els creients perquè reaccionin davant la cultura de l'exclusió i del malbaratament, fent seva la cultura de l'encontre. Al mateix temps, la invitació va adreçada a tothom, independentment de la seva confessió religiosa, per tal que es disposin a compartir amb els pobres a través de qualsevol acció de solidaritat, com a signe concret de fraternitat. Déu va crear el cel i la terra per a tots; són els homes, per desgràcia, els qui han aixecat fronteres, murs i tanques, traint el do original destinat a la humanitat sense cap exclusió.

7. Desitjo que les comunitats cristianes, la setmana anterior a la Jornada Mundial dels Pobres, que enguany serà el 19 de novembre, Diumenge XXXIII del temps ordinari, es comprometin a organitzar diferents moments d'encontre i d'amistat, de solidaritat

i d'ajuda concreta. Podran convidar els pobres i els voluntaris a participar junts en l'eucaristia d'aquest diumenge, de tal manera que es manifesti amb més autenticitat la celebració de la Solemnitat de Crist Rei de l'univers, el diumenge següent. De fet, la reialesa de Crist emergeix amb tot el seu significat genuí al Gòlgota, quan l'Innocent clavat a la creu, pobre, despulat i privat de tot, encarna i revela la plenitud de l'amor de Déu. El seu abandonament complet al Pare expressa la seva pobresa total, i al mateix temps fa evident el poder d'aquest Amor, que el ressuscita a nova vida el dia de Pasqua.

En aquest diumenge, si en el nostre veïnat hi viuen pobres que demanen protecció i ajuda, acostem-nos-hi: serà el moment propici per a trobar el Déu que busquem. D'acord amb l'ensenyament de l'Esriptura (cf. Gn 18,3-5; Hb 13,2), asseguem-los a la nostra taula com a convidats d'honor; podran ser mestres que ens ajudin a viure la fe de manera més coherent. Amb la seva confiança i disposició a deixar-se ajudar, ens mostren de manera sòbria, i sovint alegre, com n'és d'important viure amb l'essencial i abandonar-se a la providència del Pare.

8. El fonament de les diferents iniciatives concretes que es portaran a terme durant aquesta Jornada serà sempre la pregària. No hem d'oblidar que el parenostre és l'oració dels pobres. La petició del pa expressa la confiança en Déu sobre les necessitats bàsiques de la nostra vida. Tot allò que Jesús ens va ensenyar amb aquesta oració manifesta i recull el crit de qui sofreix per raó de la precarietat de l'existència i de la manca del més necessari. Als deixebles que demanaven a Jesús que els ensenyés a pregar, ell els va respondre amb les paraules dels pobres que recorren a l'únic Pare en el qual tots es reconeixen germans. El parenostre és una oració que es diu en plural: el pa que es demana és «nostre», i això implica comunió, preocupació i responsabilitat comuna. En aquesta pregària tots reconeixem la necessitat de superar qualsevol forma d'egoisme per entrar en l'alegria de l'acceptació mútua.

9. Demano als germans bisbes, als sacerdots, als diaques —que tenen per vocació la missió d'ajudar els pobres—, a les persones consagrades, a les associacions, als moviments i a l'ampli món del voluntariat que es comprometin perquè amb aquesta Jornada Mundial dels Pobres s'estableixi una contribució concreta a l'evangelització en el món contemporani.

Que aquesta nova Jornada Mundial es converteixi per a la nostra consciència creient en una forta crida, de manera que estiguem cada vegada més convençuts que compartir amb els pobres ens permet entendre l'Evangelí en la seva veritat més profunda. Els pobres no són un problema, sinó un recurs al qual acudir per acollir i viure l'essència de l'Evangelí.

Francesc

Audiències generals del dimecres “L’esperança cristiana”

29. EL BAPTISME, PORTA DE L’ESPERANÇA

2 d’agost de 2017

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Hi va haver un temps en què les esglésies estaven orientades cap a l’est. S’entrava a l’edifici sagrat per una porta oberta cap a occident i, caminant per la nau central, es feia cap a l’orient. Era un símbol important per a l’home antic, una allegoria que al llarg de la història ha decaigut progressivament. Nosaltres, homes de l’època moderna, molt menys acostumats a percebre els grans signes del cosmos, gairebé mai no ens adonem d’aquest detall. L’occident és el punt cardinal de l’ocàs, on mor la llum. L’orient, en canvi, és el lloc on les tenebres són vençudes per la primera llum de l’aurora i ens recorda Crist, Sol sorgit des de dalt a l’horitzó del món (cf. Lc 1,78).

Els antics ritus del baptisme preveïen que els catecúmens pronunciessin la primera part de la seva professió de fe dirigint la mirada a l’occident. I en aquella positura eren interrogats: «Renuncieu a Satanàs, al seu servei i a les seves obres?», i els futurs cristians repetien a cor: «Hi renuncio!» Després es girava cap a l’absis, en direcció a orient, on neix la llum, i els candidats al baptisme eren interrogats de nou: «Creieu en Déu Pare, Fill i Esperit Sant?» I aquesta vegada responien: «Hi crec!»

En els temps moderns s’ha perdut en part la fascinació d’aquest ritus: hem perdut la sensibilitat davant el llenguatge del cosmos. Naturalment ha restat la professió de fe, feta d’acord amb la interrogació baptismal, que és pròpia de la celebració d’alguns sacraments i el seu significat roman intacte. Què vol dir ser cristians? Vol dir mirar la llum, continuar fent la professió de fe en la llum, fins i tot quan el món està cobert per la nit i les tenebres.

Els cristians no estan exempts de les tenebres, externes i internes. No viuen fora del món, però, per la gràcia de Crist rebuda en el baptisme, són homes i dones «orientats»: no creuen en la foscor, sinó en la claredat del dia, no sucumbeixen a la nit, sinó que esperen l’aurora; no són derrotats per la mort, sinó que anhelan ressorgir; no estan doblegats pel mal, perquè confien sempre en les possibilitats infinites del bé. I aquesta és la nostra esperança cristiana. La llum de Jesús, la salvació que ens porta a Jesús amb la seva creu i que ens salva de les tenebres.

Nosaltres som els qui creiem que Déu és Pare: aquesta és la llum! No som orfes, tenim un Pare i el nostre Pare és Déu. Creiem que Jesús va davallar enmig nostre, va caminar per la nostra vida mateixa, fent-se company sobretot dels més pobres i fràgils: aquesta és la llum! Creiem que l’Esperit Sant obra sense descans pel bé de la humanitat i del món, i fins i tot els dolors més grans de la història seran superats: aquesta és l’esperança que es desperta cada matí! Creiem que cada ésser estimat, cada amistat, cada bon

desig, cada amor, fins i tot els més petits i descuidats, un dia trobaran el seu acompliment en Déu: aquesta és la força que ens empeny a abraçar amb entusiasme la nostra vida de cada dia! I aquesta és la nostra esperança: viure en l'esperança i viure en la llum, en la llum de Déu Pare, en la llum de Jesús Salvador, en la llum de l'Esperit Sant que ens empeny a continuar endavant en la vida.

Després hi ha un altre signe molt bonic de la litúrgia baptismal que ens recorda la importància de la llum. En finalitzar el ritus, als pares —si l'infant és petit— o al batejat mateix —si és adult— se li dóna un ciri, que s'encén del ciri pasqual. Es tracta del gran ciri que la nit de Pasqua entra a l'Església completament a les fosques, per a manifestar el misteri de la resurrecció de Jesús; d'aquest ciri tots encenen una candela i transmeten la flama als qui són a prop: en aquest signe es troba la lenta propagació de la resurrecció de Jesús en les vides de tots els cristians. La vida de l'Església —diré una paraula una mica forta— és contaminació de llum. Com més llum de Jesús tenim nosaltres els cristians, com més llum de Jesús hi ha en la vida de l'Església, més viva està. La vida de l'Església és contaminació de llum.

L'exhortació més bonica que podem fer-nos els uns als altres és la de recordar-nos del nostre baptisme. Jo voldria preguntar-vos: quants de vosaltres recorden la data del seu baptisme? No respongueu perquè algun sentirà vergonya! Penseu-hi, i si no la recordeu, avui teniu deures per a fer a casa: vés a la teva mare, al teu pare, a la teva tia, al teu oncle, a la teva àvia o al teu avi i pregunta'ls: «Quina és la data del meu baptisme?» I no l'oblideu mai més! Està clar? Ho fareu? El compromís d'avui és aprendre o recordar la data del baptisme, que és la data del renaixement, és la data de la llum, és la data en què —em permeto una paraula—, en què hem estat contaminats per la llum de Crist. Nosaltres hem nascut dues vegades: la primera en la vida natural, la segona, gràcies a l'encontre amb Crist a la font baptismal. Allí hem mort a la mort per a viure com a fills de Déu en aquest món. Allí ens hem tornat humans com mai no hauríem imaginat. Heus aquí per què hem de difondre el perfum del Crisma amb què vam ser senyalats el dia del nostre baptisme. En nosaltres viu i obra l'Esperit de Jesús, primogènit de molts germans, de tots els qui s'oposen a la ineluctabilitat de la tenebra i de la mort.

Quin do quan un cristià es converteix veritablement en un «Crist-fòrum», és a dir, portador de Jesús pel món! Sobretot per part d'aquells que estan passant per una situació de dol, de desesperació, de tenebres i d'odi. I això s'entén a través de molts petits detalls particulars: per la llum que un cristià custodia en els seus ulls, pel fons de serenitat que no queda minvat ni en els dies més complicats, per les ganes de voler bé fins i tot quan es pateixen moltes desil·lusions. En el futur, quan s'escrigui la història dels nostres dies, què es dirà de nosaltres? Que hem estat capaços d'esperança o que hem amagat la nostra llum? Si volem ser fidels al nostre baptisme, difondrem la llum de l'esperança, el baptisme és l'inici de l'esperança, l'esperança de Déu i podrem transmetre a les generacions futures raons de vida.

30. EL PERDÓ DIVÍ, MOTOR DE L'ESPERANÇA

9 d'agost de 2017

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Hem escoltat la reacció dels comensals de Simó el fariseu: «Qui és aquest que fins i tot perdona pecats?» (Lc 7,49). Jesús acaba de fer un gest escandalós. Una dona de la ciutat, coneguda per tots com una pecadora, ha entrat a casa de Simó, s'ha ajupit als peus de Jesús i li ha vessat sobre els peus un oli perfumat. Tots els qui eren allí a la taula murmuraven: si Jesús és un profeta, no hauria d'acceptar gestos semblants d'una dona com aquesta. Aquelles dones, pobres, servien només per trobar-s'hi d'amagat, també per part dels caps, o per a ser lapidades. D'acord amb la mentalitat del temps, entre el sant i el pecador, entre el que és pur i el que és impur, la separació havia de ser neta.

Però l'actitud de Jesús és diferent. Des dels inicis del seu ministeri a Galilea, ell s'acosta als leprosos, als endimoniats, a tots els malalts i marginats. Un comportament com aquest no era gens habitual, de tal manera que aquesta simpatia de Jesús pels exclosos, els «intocables», serà una de les coses que més desconcertaran els seus contemporanis. Allí on hi ha una persona que pateix, Jesús se'n fa càrrec, i aquest sofriment se'l fa seu. Jesús no predica que la condició de pena hagi de ser suportada amb heroisme, segons l'estil del filòsofs estoics. Jesús comparteix el dolor humà, i quan se'l troba, des del més íntim prorromp aquesta actitud que caracteritza el cristianisme: la misericòrdia. Jesús, davant el dolor humà sent misericòrdia; el cor de Jesús és misericordiós. Jesús sent compassió. Literalment: Jesús sent tremolar les seves entranyes. Quantes vegades en els Evangelis trobem reaccions semblants. El cor de Crist encarna i revela el cor de Déu, que allí on hi ha un home o una dona que pateix, en vol el guariment, l'alliberació, la vida plena.

És per això que Jesús obre els braços de bat a bat als pecadors. Quanta gent perdura també avui en una vida equivocada perquè no troba ningú disposat a mirar-lo o a mirar-la de manera diferent, amb els ulls, encara millor, amb el cor de Déu, és a dir, mirar-los amb esperança. Jesús en canvi veu una possibilitat de resurrecció fins i tot en qui ha acumulat moltes eleccions equivocades. Jesús sempre és allí, amb el cor obert; obre de bat a bat aquesta misericòrdia que té al cor; perdona, abraça, entén, s'acosta: així és Jesús!

A vegades oblidem que per a Jesús no s'ha tractat d'un amor fàcil, a baix preu. Els Evangelis conserven les primeres reaccions negatives envers Jesús precisament quan ell va perdonar els pecats d'un home (cf. Mc 2,1-12). Era un home que patia doblement: perquè no podia caminar i perquè se sentia «equivocat». I Jesús entén que el segon dolor és més gran que el primer, fins a tal punt que l'acull de seguida amb l'anunci de l'alliberament: «Fill, et són perdonats els pecats» (v. 5). Allibera aquesta sensació d'opressió de sentir-se equivocat. És llavors quan alguns escribes —els que es creuen perfectes: jo penso en molts catòlics que es creuen perfectes i menyspreen els altres... és trist, això...—, alguns escribes allí presents s'escandalitzen per les paraules de Jesús, que sonen com una blasfèmia, perquè només Déu pot perdonar els pecats.

Nosaltres que estem acostumats a experimentar el perdó dels pecats, potser massa «a bon preu», hauríem de recordar de tant en tant quant hem costat a l'amor de Déu. Cada un de nosaltres ha costat força: la vida de Jesús! Ell l'hauria donat fins i tot només per un de nosaltres. Jesús no va a la creu perquè guareix els malalts, sinó perquè predica la caritat, perquè proclama les benaurances. El Fill de Déu va a la creu sobretot perquè perdona els pecats, perquè vol l'alliberament total, definitiu del cor de l'home; perquè no accepta que l'ésser humà consumeixi tota l'existència amb aquest «tatatge» inescrutable, amb el pensament de no poder ser acollit pel cor misericordiós de Déu. I amb aquests sentiments Jesús surt a l'encontre dels pecadors, que som tots. Així els pecadors són perdonats. No sols són tranquil·litzats a nivell psicològic, perquè són alliberats del sentiment de culpa. Jesús fa molt més: ofereix a les persones que s'han equivocat l'esperança d'una vida nova. «Però, Senyor, jo sóc un drap brut.» «Mira endavant, que et faig un cor nou.» Aquesta és l'esperança que ens dona Jesús. Una vida marcada per l'amor. Mateu el publicà es converteix en apòstol de Crist: Mateu, que és un traïdor de la pàtria, un explotador de la gent. Zaqueu, ric corrupte —aquest segurament tenia una llicenciatura en suborns— de Jericó, es converteix en un benefactor dels pobres. La dona de Samaria, que ha tingut cinc marits i ara viu amb un altre, escolta com se li promet una «aigua viva» que podrà brollar sempre dins seu (cf. Jn 4,14). Així Jesús canvia el cor, i ho fa així amb tots nosaltres. Ens fa bé pensar que Déu no ha escollit com a primera massa per a formar la seva Església les persones que no s'equivocaven mai. L'Església és un poble de pecadors que experimenten la misericòrdia i el perdó de Déu. Pere va entendre més veritats d'ell mateix quan el gall va cantar que dels seus impulsos de generositat, que li inflaven el pit, fent-lo sentir superior als altres.

Germans i germanes, som tots pobres pecadors, necessitats de la misericòrdia de Déu que té la força de transformar-nos i tornar-nos esperança, i això cada dia. I ho fa! I a la gent que ha entès aquesta veritat bàsica, Déu li regala la missió més bonica del món, és a dir, l'amor pels germans i germanes i l'anunci d'una misericòrdia que ell no nega a ningú. I aquesta és la nostra esperança. Anem endavant amb aquesta confiança en el perdó, en l'amor misericordiós de Jesús.

31. LA NOVETAT DE L'ESPERANÇA CRISTIANA : «JO FAIG QUE TOT SIGUI NOU» (AP 21,5).

23 d'agost de 2017

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Hem escoltat la Paraula de Déu en el llibre de l'Apocalipsi, i diu així: «Jo faig que tot sigui nou» (21,5). L'esperança cristiana es fonamenta en la fe en Déu que sempre crea novetat en la vida de l'home, crea novetat en el cosmos. El nostre Déu és el Déu que crea novetat, perquè és el Déu de les sorpreses.

No és cristià caminar amb la mirada abaixada —com ho fan els porcs, que sempre van així—, sense aixecar els ulls cap a l'horitzó. Com si tot el nostre camí s'apagués aquí, a un pam de pocs metres de viatge; com si en la nostra vida no hi hagués cap meta i cap desembarcament, i nosaltres estiguéssim obligats a un vagar etern, sense cap raó per a les nostres fatigues. Això no és cristià.

Les pàgines finals de la Bíblia ens mostren l'horitzó últim del camí del creient: la Jerusalem del Cel, la Jerusalem celestial. És imaginada sobretot com una tenda immensa, on Déu acull tots els homes per habitar definitivament amb ells (Ap 21,3). I aquesta és la nostra esperança. I què farà Déu, quan finalment estiguem amb ell? Tindrà una tendresa infinita amb nosaltres, com un pare que acull els seus fills que durant molt de temps s'han cansat i han patit. Joan, a l'Apocalipsi, profetitza: «Aquest és el tabernacle on Déu habitarà amb els homes. [...] Eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls, i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni sofriment. Perquè les coses d'abans han passat. [...] Jo faig que tot sigui nou» (21, 3-5). El Déu de la novetat!

Intenteu meditar sobre aquest passatge de la Sagrada Escriptura no de manera abstracta, sinó després d'haver llegit una notícia dels nostres dies, després d'haver vist el telenotícies o la portada dels diaris, on hi ha moltes tragèdies, on es troben notícies tristes davant les quals tots correm el risc d'acostumar-nos-hi. He saludat algunes persones de Barcelona: quantes notícies tristes arriben d'allí. I moltes altres! He saludat algunes persones del Congo, i quantes notícies tristes arriben d'allí. I moltes altres! Per anomenar només dos països dels qui sou aquí... Intenteu pensar en els rostres dels nens aterrits per la guerra, en el plany de les mares, en els somnis infringits de molts joves, en els refugiats que afronten viatges terribles i són explotats moltes vegades... La vida desgraciadament també és això. Algunes vegades diríem que és sobretot tot això.

Pot ser. Però hi ha un Pare que plora amb nosaltres; hi ha un Pare que plora llàgrimes de pietat infinita pels seus fills. Nosaltres tenim un Pare que sap plorar, que plora amb nosaltres; un Pare que ens espera per a consolar-nos, perquè coneix els nostres sofriments i ha preparat per a nosaltres un futur diferent. Aquesta és la gran visió de l'esperança cristiana, que es dilata tots els dies de la nostra existència, i ens vol aixecar. Déu no ha volgut les nostres vides per equivocació, obligant-se ell mateix i a nosaltres a dures nits d'angoixa. Ens ha creat, en canvi, perquè ens vol feliços. És el nostre Pare, i si nosaltres aquí, ara, experimentem una vida que no és la que ell ha volgut per a nosaltres, Jesús ens garanteix que Déu mateix està obrant el seu rescat. Ell treballa per a rescatar-nos.

Nosaltres creiem i sabem que la mort i l'odi no són les últimes paraules pronunciades sobre la paràbola de l'existència humana. Ser cristians implica una nova perspectiva: una mirada plena d'esperança. Alguns creuen que la vida reté totes les felicitats en la joventut i en el passat, i que viure és un lent decaïment. D'altres encara creuen que les nostres alegries són només episòdiques i passatgeres i que en la vida dels homes està inscrit l'absurd. Hi ha els qui davant tantes calamitats diuen: «La vida no té sentit. El nostre camí és l'absurd.» Però nosaltres, cristians, no creiem això. Creiem, en canvi, que a l'horitzó de l'home hi ha un sol que illumina per sempre. Creiem que els nostres dies

més bonics encara han d'arribar. Som gent més de primavera que de tardor. A mi m'agradaria preguntar, ara —que cadascú respongui en el seu cor, en silenci, però que respongui—: «Sóc un home, una dona, un noi, una noia de primavera o de tardor? La meua ànima està en primavera o està en tardor?» Que cadascú respongui. Veiem els brots d'un nou món abans en comptes de les fulles groguenques de les branques? Ens gronxem en nostàlgies, penediments i laments: sabem que Déu ens vol hereus d'una promesa i conreadors incansables de somnis. No us oblideu d'aquesta pregunta: «Sóc una persona de primavera o de tardor? De primavera, que espera la flor, que espera el fruit, que espera el sol que és Jesús, o de tardor, que està sempre amb la cara mirant cap avall, amargat i, com a vegades he dit, amb cara de pomes agres.

El cristià sap que el Regne de Déu, la seva Senyoria d'amor està creixent com un gran camp de gra, encara que enmig hi ha el jull. Sempre hi ha problemes, hi ha les xafarderries, hi ha les guerres, hi ha les malalties... hi ha els problemes. Però el gra creix, i al final el mal serà eliminat. El futur no ens pertany, però sabem que Jesucrist és la gràcia més gran de la vida: és l'abraçada de Déu que ens espera al final, però que ja des d'ara ens acompanya i ens consola en el camí. Ell ens condueix a la gran «tenda» de Déu amb els homes (cf. Ap 21,3), amb molts altres germans i germanes, i portarem a Déu el record dels dies viscuts aquí baix. I serà bonic descobrir en aquest instant que res no s'ha perdut, cap somriure ni cap llàgrima. Per molt que la nostra vida hagi estat llarga, ens semblarà haver viscut en un sospir i que la creació no s'ha aturat el sisè dia del Gènesi, sinó que ha prosseguit infatigable, perquè Déu sempre s'ha preocupat per nosaltres. Fins al dia en què tot s'acomplirà, el matí en què s'extingiran les llàgrimes, el mateix instant en què Déu pronunciarà la darrera paraula de benedicció: «Jo faig que tot sigui nou!» (v. 5). Sí, el nostre Pare és el Déu de les novetats i de les sorpreses. I aquell dia nosaltres serem veritablement feliços, i plorarem. Sí: però plorarem d'alegria.

32. EL RECORD DE LA VOCACIÓ REVIFA L'ESPERANÇA

30 d'agost de 2017

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Avui voldria reprendre un tema important: la relació entre l'esperança i el record, amb particular referència al record de la vocació. I agafo com a signe la crida dels primers deixebles de Jesús. En la seva memòria resta talment impresa aquesta experiència, de la qual algun fins i tot en va retenir l'hora: «Eren cap a les quatre de la tarda» (Jn 1,39). L'evangelista Joan explica l'episodi com un record nítid de joventut que ha restat intacte en la seva memòria de vell: perquè Joan va escriure aquestes coses quan ja era vell.

L'encontre es va esdevenir al costat del riu Jordà, on Joan Baptista batejava; i aquells joves galileus havien escollit el Baptista com a guia espiritual. Un dia va venir Jesús i es va fer batejar al riu. El dia següent va tornar-hi a passar, i llavors el qui batejava —és a dir, Joan Baptista— va dir a dos dels seus deixebles: «Mireu l'anyell de Déu!» (v. 36).

I per a aquells dos aquell comentari va ser l'«espurna». Van deixar el seu primer mestre i van seguir Jesús. Pel camí, ell es va girar i els va fer una pregunta decidida: «Què busqueu?» (v. 38). Jesús apareix a l'Evangelí com un expert del cor humà. En aquell moment havia trobat dos joves que estaven a la recerca, sanament inquietos. Efectivament, quina joventut se sent satisfeta sense una pregunta de sentit? Els joves que no cerquen res no són joves, són jubilats, s'han fet vells abans d'hora. És trist veure joves jubilats... I Jesús, al llarg de tot l'Evangelí, en tots els encontres que li surten pel camí, apareix com un «incendiari» dels cors. D'aquí la seva pregunta, que cerca fer emergir el desig de vida i de felicitat que cada jove porta dins seu: «Què busqueu?» Fins i tot jo voldria avui preguntar als joves que sou aquí a la plaça i als qui ens escolten pels mitjans de comunicació: «Tu, que ets jove, què busques? Què busques en el teu cor?»

La vocació de Joan i d'Andreu comença així: és l'inici d'una amistat amb Jesús tan forta que porta a una comunió de vida i de passions amb ell. Els dos deixebles comencen a estar amb Jesús i d'immediat es transformen en missioners, perquè quan acaba l'encontre no tornen a casa tranquils: és tan cert que els seus germans —Simó i Jaume— aviat s'involucren en el discipulat. Van anar a ells i els van dir: «Hem trobat el Messies, hem trobat un gran profeta»: donen la notícia. Són missioners d'aquell encontre. Va ser un encontre que els va tocar tant, que els va fer tan feliços que els deixebles recordaran sempre aquell dia que va il·luminar i va orientar la seva joventut.

Com es troba la vocació pròpia en aquest món? Es pot descobrir de moltes maneres, però aquesta pàgina de l'Evangelí ens diu que el primer indicador és la joia de l'encontre amb Jesús. Matrimoni, vida consagrada, sacerdocí: cada vocació certa comença amb un encontre amb Jesús que ens dóna una joia i una esperança noves; i ens condueix, passant per proves i dificultats, a un encontre cada vegada més ple, un encontre que creix i es fa més gran, l'encontre amb ell, a la plenitud de la joia.

El Senyor no vol homes i dones que caminin cap a ell de mala gana, sense tenir en el cor el vent de la felicitat. A vosaltres, que sou a la plaça, us demano —que cadascú respongui per a ell mateix—, vosaltres teniu en el cor el vent de la felicitat? Algun es pregunta: «Tinc dins meu, en el cor, el vent de la felicitat?» Jesús vol persones que hagin experimentat que estar amb ell dóna una felicitat immensa que es pot renovar cada dia de la vida. Un deixeble del Regne de Déu que no estigui content no evangelitza aquest món, és un deixeble trist. Es converteix en predicador de Jesús sense afinar les armes de la retòrica: pots parlar, parlar, parlar, però si no hi ha una altra cosa... Com ens convertim en predicadors de Jesús? Mantenint en els ulls la llum de la felicitat veritable. Veiem molts cristians, fins i tot entre nosaltres, que amb els ulls ens transmeten la joia de la fe: amb els ulls!

Per aquesta raó el cristià —com la Mare de Déu— manté la flama del seu enamorament: enamorats de Jesús. Certament, hi ha proves a la vida, hi ha moments en què hem de continuar avançant malgrat el fred i el vent que ens colpeja, tot i el mal tràngol. Però els cristians coneixem el camí que condueix a aquell foc sagrat que ell va encendre d'una vegada per sempre.

Si us plau, us recomano que no ens fixem en les persones decebudes i infelices; no escoltem els qui ens recomanen cínicament que no conreem esperança en la vida; no ens fiem de qui apaga el naixement de qualsevol entusiasme dient que cap empresa no val el sacrifici de tota una vida; no escoltem els «vells» de cor que apaguen l'eufòria juvenil. Anem amb els vells que tenen els ulls brillants d'esperança! En comptes d'això cultivem utopies saludables: Déu ens vol capaços de somniar com ell i amb ell mentre caminem ben atents a la realitat. Somniar un món diferent. I si un somni s'apaga, tornar a somniar-lo, fent memòria amb esperança dels orígens, anant a trobar aquelles brases que, molt després d'una vida no gaire bona, s'amaguen sota les cendres del primerencontre amb Jesús.

Aquesta és una dinàmica fonamental de la vida cristiana: recordar-se de Jesús. Pau deia als seus deixebles: «Recorda't de Jesucrist» (2Tm 2,8); aquest és el consell del gran sant Pau: «Recorda't de Jesucrist.» Recordeu-vos de Jesús, del foc d'amor amb què un dia vam concebre la nostra vida com un projecte de bé, i revifem amb aquesta flama la nostra esperança.

Conferència Episcopal Tarraconense

COMUNICAT

La Secretaria de la Conferència Episcopal Tarraconense, davant del terrible atemptat ocorregut a Barcelona el 17 d'agost de 2017, manifesta el següent:

Els Bisbes de Catalunya se senten totalment consternats per les víctimes mortals, així com per les desenes de ferits, que ha causat el terrible atemptat terrorista d'aquest dijous dia 17 d'agost a la ciutat de Barcelona.

Condemnem la barbàrie d'aquest atemptat, i el menyspreu que significa per la vida humana i la seva dignitat. Cap causa no justifica la violència ni la mort de ningú.

Els Bisbes encomanem les víctimes mortals a la misericòrdia de Déu, i pregunten intensament pels ferits, pels familiars i amics de tots els afectats, així com per tota l'arxidiòcesi de Barcelona, i els acompanyem solidàriament en el dolor per aquest tragèdia que ha tingut lluc en una ciutat com Barcelona, sempre compromesa per la causa de la pau i de la justícia

Barcelona, 17 d'agost de 2017

Defuncions

MN. JOSEP RAMON BADIA I MARGARIT

Morí en Crist el dia 24 d'agost de 2017

Mn. Josep Ramon Badia Margarit nasqué a Barcelona el 8 d'agost de 1921. Vestí l'hàbit caputxí al convent-noviciat d'Arenys de Mar el 29 d'octubre de 1939; se l'imposà el nom de Fra Agustí de Barcelona. Gairebé un any després, el 6 d'octubre de 1940 emeté la professió de vots temporals i dos anys més tard, pronuncià els solemnes el 6 d'octubre de 1943. Rebé l'ordenació presbiteral el 9 de febrer de 1947.

Exercí el ministeri dins la fraternitat caputxina a Catalunya i a Centre Amèrica (Costa Rica i Mèxic). Retornat a Catalunya, passà un temps a la ciutat de Lilla (França), on cursà estudis de Pastoral. Com a caputxí, esdevingué assistent del Terç Orde i un bon predicador. El 21 de març de 1967 fou reduït a l'estat laïcal. El "P. Agustí" no s'allunyà mai de l'Església ni de l'Orde caputxina; ben al contrari hi mantingué molt cordial relació.

Havent format família, visqué a Tarragona i es mogué en àmbits com la catequesi d'adults preparant una carpeta temàtica i també en la pastoral de la salut, visita domiciliària i administració de la comunió als malalts, principalment, en les parròquies de Sant Pau i de Santa Clara on tenia fixada la seva residència.

For durant l'Any Sant de la Misericòrdia que, davant la possibilitat de recuperar l'exercici del ministeri presbiteral, ho demanà i li fou concedit. En carta a l'arxidiòcesi de 29/05/2016, l'Arquebisbe ho comunicava amb goig als diocesans.

Allí mateix deia que ja en «viudetat» i amb 94 anys, s'estava a la Residència «*Nos-tra Llar*» dels Pallaresos. Allí també hi moriria el dia 24 d'agost de 2017. L'endemà, divendres al matí i a la parròquia tarragonina de Santa Clara, l'arquebisbe hi celebrava la missa exequial. Que pugui sentir aquella veu tant llargament esperada: «*Amic, puja més amunt!*» (Lluc 14,10). Descansi en la Pau!

